



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17695/2024
11.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Весне Субић, Мирјане Андријашевић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Граховац, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате накнаде за фактичку експропријацију, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1556/24 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 11.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1556/24 од 06.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1556/24 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 824/2023 од 12.04.2024. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усађа. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 3.061.542,88 динара, са законском затезном каматом од 12.04.2024. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 13.135,00 динара, на име материјалних трошкова, као и да му накнади трошкове овог парничног поступка у износу од 437.547,00 динара, све са законском затезном каматом од извршности па до исплате. Ставом четвртим изреке, утврђено је да су парцеле бр. .. и .. КО Петроварадин, уписане у ЛН .. КО Петроварадин, у целости прешле у својину Града Новог Сада, што је тужилац дужан да призна и трпи да тужени Град Нови Сад изврши упис права својине у надлежном катастру непокретности или другим јавним књигама. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио исплату законске затезне камате на износ од 13.135,00 динара, почев од дана пресуђења па до извршности.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1556/2024 од 06.06.2024. године, ставом првим изреке, жалбу одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П

824/23 од 12.04.2024. године у побијаном, усвајајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде тужиоцу на име фактичке експропријације њихових кат. Парцела бр. .. и .. КО Петроварадин, које су Планом детаљне регулације ... платоа у Петроварадину у целости намењене за јавну саобраћајну површину – регулацију Улице ... и Улице ..., тако што су делимично опремљене комуналном инфраструктуром и користи их неограничени број људи. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 58. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола бр. 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Тужени у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а то није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате накнаде за фактичку експропријацију тужилац је поднео 03.02.2023. године, а вредност предмета спора је 3.061.542,88 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на исплату новчаног потраживања у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**